

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. október 13.
(csütörtök)

Földvári Tibor

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

Énekek: 633; 395

Alapige: Nehémiás 2,17-3,12. 17. 22. 27. 32. 4,6.

Ekkor mondék nekik: Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek meg; jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! És megjelentém nekik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédit is, a melyket nekem szólt, és mondának: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jóra. Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit műveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nekünk, és mi mint az ő szolgálói kelünk föl és építünk, néktek pedig részetek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és építék a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; építék pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel tornyáig; És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ők gerendázzák be azt és állíták fel annak ajtait, kapsait és závarait; Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Meséزابeel fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának jármába. Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázzák be

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závarait; És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; Mellettök javítgatott Uzziel, Harhajának fia az ötvösökkel, és ő mellette javítgatott Hánania, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; Mellette javítgatott Jedája, Harumáf fia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárím fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhész fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő és az ő leányai.

Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya lakosaival;

Ő utána javítgatának a papok, a környék férfiai;

Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig;

A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a köszöntés igéjében azt a titkot mondtad el, hogy a te néped szolgálhat téged. De ez is csak azért lehet, Urunk, mert te is szolgáltál értünk. Köszönjük, hogy a te jóságod, hűséged, a te kezed munkája az Úr Jézus megváltó művében teljesedett ki. Áldunk, hogy olyan Megváltót adtál, Szabadítót, aki azért jött, hogy szolgáljon, sőt hogy életét adja váltságul sokakért. Köszönjük, Atyánk, hogy mi ilyen Istennek ismerhetünk.

Bocsásd meg, kérünk, amikor esetleg kételkedtünk a jóságodban, hűségemben, mert a magunk érzései, a körülmények alapján mondtunk rólad értékítélet helyett, hogy a te igédre figyeltünk volna, hitben megragadtuk volna azt az igazságot, aki te vagy. Tudod, Urunk, hogy mi mindig rád akarunk tekinteni, te benned szeretnénk örvendezni. Köszönjük, hogy ezért is szólsz a te igédben.

De Urunk, ma este is azt kérjük, először is segíts nekünk imádni téged, és kérünk arra másodsor, hogy szólj hozzánk. Áldunk, hogy a Szentírás szavain keresztül Lelked által az Úr Jézus kegyelméért, szabadításáért ez igaz lehet. Köszönjük, Urunk, hogy bízhatunk benned, és hazamenve innen is élhetünk aszerint, amit mondasz nekünk. Hallgasd meg imádságunkat!

Ámen.

Igehirdetés

Úgy tűnik, hogy nemcsak a Krónikák könyvében, hanem annak keletkezése időszakában egy másik bibliai könyvben is találunk elég sok nevet és helyet.

És számunkra ilyenkor mindig nehezebbnek tűnik az ige üzenete megértése. De ahogy a Krónikák könyvében is elmondtuk nem olyan régen, Isten ígéje az üdvtörténet leírásában, Isten nagy tetteinek a leírásában mindig megmutatja azokat az eszközöket, akik az ószövetségi időkben voltak az ő eszközei, hogy voltak a helyükön, és hogyan végezték a munkát. S hogy bizony fontosak a nevek. Azért mi is csodálkoznánk, hogy ha ama napon, mikor eljön az Úr Jézus az Élet könyvében esetleg a nevünk nem lenne ott. Márpedig ott lesz. Ugyanolyan fontos az Élet könyvében a hívó emberek neve, mint ahogy a Bibliában itt a földi életben, ahogy járjuk az életutunkat, láthassuk, hogy az előttünk járó hithősök vagy kevésbé ismert hithősök hogyan élték meg a hitüket az Úrnak végzett munkában is.

Ezt a részt olvasva mindig eszembe szokott jutni egy gyerekkori élményem, amikor az egyik fecskepár új fészket készült építeni a disznóólban. Gyermekként mi szerettük volna megfigyelni, hogy hogyan is végzik ezt, ezért ott az udvaron levő agyagos földre öntöttünk jó sok vizet, és a fecskék észrevették, hogy ez használható, és oda kezdtek mindig repülni. Nem volt túl messze a disznóóltól, és nagyon hamar el tudták készíteni a fészket. Az ösztöneikbe ültette Isten a teremtetéstől kezdődően – és ezt a bűneset se ronthatta meg –, hogyan kell fészket építeni egy fecskepárnak.

Ha a Bibliát olvassuk, látjuk, hogy a bűneset utáni embernek, a bűnös embernek egyáltalán nincs vágya és ösztöne arra, hogy az Úr szerint élje meg az életét, és az Úr munkájában munkálkodjon. Egészen más a helyzet, amikor valaki megismeri az Urat, követője lesz, mint itt Nehémiás és a csapat. Az Úr népe engedelmesen és – hallottuk – nagy kedvvel, úgy van az ősi kifejezésben, hogy nagy szívvel dolgozik, dolgozott. Mert szereti az Urat, és noha a bűneset miatt az óemberi természet nem ezt tenné, de az Úr Jézus szabadítása a számunkra mint messiási ígéret valósága, számunkra pedig már elvégeztetett mű, képessé tette őket is, minket is képessé tesz, hogy az Úrnak úgy végezzük a munkát, ahogy az ígében ő ezt le is írja.

S mivel reformáció havában vagyunk, a hétköznapi munkának a szépségét, örömét, a nehézségek között is megtapasztalható áldásait vizsgáljuk a bibliai kijelentés üzenetében.

Nehémiás idején az egyszerű hétköznapi, fizikai munka minősítetten is üdvtörténeti esemény volt. Hiszen Jeruzsálemben kellett majd a Messiásnak meghalni, de ehhez Jeruzsálemnek létezni kellett, és a Méd-Perzsa birodalom idején, ha nem építik meg a város kőfalát Nehémiás irányításával, veszélyben volt az Úr népe. De mégépítették. A 6. részben olvassuk: 52 nap alatt. Állt Jeruzsálem, nemsokára eljöhett a Messiás, ő is kimondhatta ott a kereszten függve: elvégeztetett a nagy mű, ami az ő feladata volt.

S hogy ennek az üdvtörténeti eseménynek milyen fontos a jelentősége, az abban is látszik, hogy az elvégeztetett messiási műnek a kiteljesedése, amikor eljön Jézus, ott a Jelenések könyvében megint Jeruzsálemmel kapcsolatban van leírva. A mennyei Jeruzsálem, a város alapjai, kapui, az arany város ott a 21. részben. Nehémiás idején itt a földön fölépült egy városfal, és ez a bibliai kijelen-

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

tésben mutat az Úr szabadító személyére, munkájára. Számukra akkor és ott hétköznapi feladatvégzés, számunkra bibliai kijelentés, örömhír.

Megnézzük, hogy az építés maga milyen bátorítást hordoz számunkra, és az építők személyének néhány jellegzetessége, személyi tulajdonsága, ami tanulságul és megint bátorításul hadd szolgáljon.

A Nehémiás könyve egésze tulajdonképpen, és magának Nehémiásnak a személye is, helytartóként is, amikor itt helytartó lesz majd, illetve a Méd-Perzsa birodalomban korábban a király mellett főpohárnokként, azt hirdeti, és így a városfal-építés, mivel ő az irányítója, egésze is azt hirdeti, hogy itt nem másról van szó, mint az Úr munkájáról. Jeruzsálem kőfala felépítése, felépülése Istennek a munkája.

Itt rögtön az elején hallottuk is, Nehémiás több kifejezéssel is aláhúzza ezt: „megjelentettem nekik az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelmét”, majd a csúfolókkal való beszédében így mondta: „a menny Istene, ő ad jószerencsét nekünk”. Olyan szó van itt az ősi nyelven, ami azt jelzi, hogy Isten maga csinál valamit, ami aztán hatással lesz az övéi munkájára.

Az indulásnál is tehát Isten munkája és a befejezésnél is. Most olvasom föl a 6. részben azt a verset, ahol arról van szó, hogy a munka befejeződött, mert az Úr által elvégeztetett. 15. vers: „Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. És lőn, hogy midőn meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlének minden pogányok, a kik körülünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerték, hogy a mi Istenünktől vitetett végbe e munka.” „Istenünktől vitetett végbe” – itt is ugyanaz az állítmány az alakjára nézve, ami a jószerencsénél, hogy Isten maga, magára hatóan csinál valamit, és ez eredménnyel van az övéi életében. Tehát itt az Úr munkája. És ez nagyon fontos, mert Nehémiás könyve nem arról beszél, hogy hogyan építették meg, az Úr népe, a kőfalat – ez csak az emberi tényező –, hanem Isten hogyan vitte végbe azt a nagy művet, ami az ő üdvtörténeti munkájában nagyon fontos szerepet töltött be a messiási ígéretek miatt.

Számunkra szólóan a bátorítást az Úr Jézusnak a példájával. Az Úr Jézus Megváltó és Szabadító nekünk, de van, amikor példa is, gondoljunk arra, amikor a lábmosás történeténél mondta, hogy amit én tettem, ti is majd úgy tegyetek. Az Úr Jézus, amikor a samáriai asszonnyal beszélgetett, és a tanítványok nem értették mindazt, ami ott történt vele, a János evangéliuma 4. része 34. verse alapján megtudjuk, ő maga így mondta tanítványainak, hogy neki nem akármilyen eledele van. Az eledel, az hétköznapi szükség. Jézus is minden nap evett, kivéve, hogyha böjtölt. És azt mondja: „Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.”

Jézus is, amit tett, azért tette, mert ez volt az Atya műve, az Atya dolga, csak ő volt az eszköz, mint isteni Fiú. Jézus is hétköznapi munkákat végzett. Főleg a gyermekekkel való beszélgetésben szoktam példálózni azzal, hogy Jézusnak a főfoglalkozása – mai kifejezésekkel élve – az volt, hogy Megváltó, de egy csomó mellékállása is volt: pedagógus, orvos, ács, és lehetne sorolni, hogy mennyi

munkát végzett az Úr Jézus. És minden az Atya dolga, minden Istennek a munkája az ő életében is. Lehetett neki is fárasztó, talán sikertelen, vagy legalábbis sikertelennek lehetett volna érezni valamit, de minden az Atya munkája.

S ez igaz a mi életünkben is, akik az Úrei vagyunk. Nehémiás itt el is mondja az ellenségnek: mi mint az ő szolgálai kelünk föl és építünk. Pontosan azért, mert az Úr munkája, ezért aki az Úré, és részt vesz benne, az az ő szolgálaként végezheti. Kelünk föl és építünk. Isten munkájában eszköz, szolgál.

Mikor azt mondta Nehémiás bátorításul itt az elején még, mikor említette, hogy látjátok, hogy milyen állapotok vannak: „és megjelentettem nekik az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelmét”. Istenemnek rajtam nyugvó jó kezét. Az Istenem rajtam nyugvó kezének valami jó részét, jó dolgát. Isten keze, ami kegyelem, és valami jó. Majd azt olvastuk, hogy a szolgálai „megerősítették az ő kezüket a jóra”. Itt is a kéz a jóra. Az egyiknél az Isten keze, ami kegyelmes, a másikon pedig az Isten szolgálai keze. Megerősítették, mert hittek annak, amit az Úr szolgálja, Nehémiás mondott nekik.

Megint az Úr Jézus személyére gondoljunk. Azt látjuk, hogy gyermekkorában, 12 évesen, amikor probléma adódott abból, hogy ott maradt a templomban, és ez nagyon nehéz helyzetet teremtett a szüleinek, Máriának, az édesanyjának, Józsefnek, a nevelőapjának. Ez után olvassuk azt az igében, hogy Jézus hazament és engedelmes volt nekik. Názáretben élt, engedelmeskedett. És Jézus a nevelőapja mellett, József mellett ácssegéd volt. De Jézusnak a gyermekkori, kamaszkori, fiatalkori életéveit a 30-as életévéig úgy mutatja be ott a Lukács evangéliuma 2. részében a legvégén az 52. versben, hogy növekedett testben, lélekben, Isten kegyelme volt rajta. Felolvasom most szószerint is, hogy halljuk, mert önmagáért beszél a kijelentés. Názáretben tehát 30 éves koráig, de kicsi gyermekként is Jézus valamit csinál, közben ott van rajta Isten kegyelme. „Jézus pedig gyarapodott bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” Ez a kedvesség azt jelenti, hogy kedves az Úrnak, az embereknek, és benne van a kegyelem gondolata is. Jézus is mint az Atya gyermeke, egyszülött Fia, és végezte a munkát hűséggel, örömmel.

„Megerősítették kezeiket” – ugyanaz a szó az ősi nyelven, mint a javítgatásnak. Megerősítik a falakat, helyreállítják, helyrehozzák, de itt is ez a kifejezés, hogy erősnek lenni. Megerősíti a kezét, megerősíti a városfalat. És amikor kész mindez, akkor a városfal azt hirdeti, hogy milyen ez a nép: erős. Erős védelem alatt van. Nem lehet csak úgy bántani most már. Olvastuk a napokban, hogy hogyan akarták bántani az Úr népét már akkor is a kőfalépítés közben. Ennek az erős népnek akkor nagyon erős Istene is kell, hogy legyen. Hát ha ez az Isten munkája, és ezt ők hirdetik is, akkor látszik, ahogy áll a kőfal, hogy milyen erős az Úr, a mindenható Isten, a menny Istene.

Ennek az Úrnak a követésében pedig, a munkájában, a hétköznapi munkájában vagy istentiszteleti szolgálatában árad az övéiről az erő, a lelki tartás. Ez fizikai erőnlét is, de sokkal inkább lelki tartás, erőnlét. Pál ezért mondja, hogy amikor ő fizikailag gyengének érezte magát a tövis miatt, erőtelenség, az isteni kegyelem erőssé tette, és az Isten ereje mutatkozott meg benne.

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

Az Úrnak a munkája: az övéi Nehémiás idejében is, az Úr Jézus maga is, és mi is az ő szolgálóiként vehetünk ebben részt. És akik így vesznek részt, azoknak az életében mindig látszódik az Isten ereje. Majd olvassuk a 8. részben, hogy amikor hallják az Írást, a törvényt, és rádöbbennek a vétkes voltukra, bűneikre, és bánkódnak miatta, akkor Nehémiás és a vezetők azt mondják nekik, hogy most ne bánkódjatok, mert ez a nap szent az Úrnak, „az Úrnak öröme a ti erősségeitek”. Még a leleplezett bűnök se gátolhatják azt benneteket, hogy örüljete az Úrban. Mert hát azért halljátok a törvényt, hogy tisztuljatok ti is, ti is álljatok helyre, ha kell. De az Úrral való kapcsolatotok állt helyre, és akkor az Úr személyén van már a hangsúly.

Mert bizony talán mi is tapasztaljuk, hogy ezt olyan szép kimondani, hogy Isten munkája, és mi mint az ő szolgálói akarunk ebben részt venni, de nem mindig érezzük át az erőt. Van, amikor úgy érezzük, hogy hát én mostanában nem nagyon tudok az Úrnak semmit csinálni, sőt kifejezetten nem is akartam csinálni, mert más volt a fontos. A bűn és a kísértések között nem mindig egyszerű az Úr munkájában eszközként ott lenni. De ezért nagyon fontos, amit Nehémiás a legelején mondott: „az Úr rajtam nyugvó jó kegyelmét”. Ebben benne volt: ha vétkezik a nép, akkor majd helyreállítja az Úr. Ezért is volt szükség lelki értelemben is megerősödéssre, védelemre.

Az Úr munkája tehát kezdettől fogva mindvégig. Az övéi ebben úgy vesznek részt, hogy kezdettől fogva mindvégig ott vannak a munkában és végzik.

Hogyan is végezték, kik is voltak ők? Néhány jellemző, néhány név esetleg, néhány helyszín, ami itt elhangzott, de azt hirdeti, hogy az építők csakugyan az Úrnak szolgáltak, és ebben a tudatban végeztek mindent. A 3. rész egésze azt mutatja be, hogy kik, hol és hogyan építettek. Van, ahol csak név van és helyszín, de van, ahol más megjegyzés is, én ezekből emelek ki csak néhányat a teljesség igénye nélkül.

Amikor azt mondta Nehémiás az ellenségnek, hogy nektek semmi részetek nincs Jeruzsálemben és örökségeitek, meg emlékezetetek, nem is építhettek természetes módon – semmi közük nem volt hozzá, ellenségként viszont annál inkább volt közük –, tehát azon kellene csodálkozni, hogyha a sátán hagyta volna, hogy nyugodtan építsenek. És majd erről is ír, hogy hogyan adja az Úr a győzelmet a támadások idején. Mostani üzenet, hogy a hétköznapi munkában, ami azonban az Úr munkája, az építők hogyan voltak jelen.

Kik voltak azok, vagy ki is volt az, akiről legelőször hallottunk, mint aki fölkelte és elkezdett építeni, elkezdte végezni a javítás munkáját? És ez önmagában nagyon beszédes, hogy ki és kik voltak azok az ő vezetésével, akik ott a kőfal egyik részét elkezdték a Juh-kapunál. Ez az észak-keleti része Jeruzsálemnek, és az óramutató járásával ellentétes irányba megy végig és mutatja be, s majd a 3. rész 32. versében megtudjuk, hogy összeért a helyszínek bemutatása.

„És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és építék a juhok kapuját.” Tehát legelőször azt mutatja be, ahol és milyen módon a főpap, a lelki vezető épít. Mindegyik kommentáríró megjegyzi, hogy ez nem véletlen. Ráadásul nemcsak azt olvastuk, hogy felkeltek és építettek. Az előző versekben erről hallot-

tunk, hogy mi felkelünk és építünk majd. Ezt eldöntik, most pedig eljön a cselekvés ideje, fölkel és épít a főpap, de mivel ő főpap, és akik itt építenek vele papok, tehát szent szolgálatot is végeznek. Csak mindjárt mondom, hogy most itt vigyázni kell: ószövetségi értelemben ők nem profán, hanem szent szolgálatot végeznek, istentiszteleti szolgálatot, ezért azt is olvastuk, hogy megszentelték azt, amit kijavítottak.

Kinek végeznek szent szolgálatot? Hát az Úrnak. Már megint az Úr személyén van a hangsúly. Nemcsak az egész megtervezésénél, elindításánál, hanem amikor a munka elkezdődik, és a kétkezi munkát elkezdik végezni, akkor kiderül, hogy az Úr szolgálatában a leginkább megtisztelő, és az Úr szolgálatában az Istenhez legközelebb levők kezdik el ezt a munkát. Ezzel is azt akarja kiemelni, hogy mennyire az Úr személye a hangsúlyos. Minősítetten az Úr szolgálói ők. Hadd mondjam egyszerűen, hogy nagyon valószínű, hogy lehet, hogy előtte még ott voltak a templomban, aztán befejezték az istentiszteleti feladatok végzését, és akkor ment a főpap is, és végezte, amit végzett. Vagy az istentiszteleti szolgálatuk előtt, vagy után voltak éppen, amikor így olvassuk, hogy elkezdik építeni, mert fölkelnek és építenek.

Az pedig, hogy ők szentelik meg itt rögtön az elején, ez előrevetíti azt, amit majd a 12. részben olvasunk a 27. verstől kezdődő szakaszban, hogy amikor elkészült a teljes mű, akkor ünnepélyesen felszentelték a város kőfalát. De itt még az elején vagyunk a leírásnak, a történésnek, de már az elején is a szent emberek megszentelhetik azt a részt, amit ők csináltak. Előrevetíti ez a kicsi rész megszentelése az egész mű megszenteltetését majd.

És természetesen az ő személyük, mint szent emberek az ószövetségi értelemben, rávilágít arra, hogy akik utána jönnek, ők is ilyen szentek, és az ő munkájuk is szent, mert az Úré, az Úr munkájában eszközök. Ilyen értelemben szeretném kiemelni reformáció havában, hogy Luther írta le a reformáció idején – úgy emlékszem – legelőször, hogy nemcsak a papi szolgálat a szent, hanem mindenfajta hivatásgyakorlás szent. Itt a kőfalépítésnél ez nagyon látszik. Az Ószövetségben másabb volt egy kissé, mint az Újszövetségben, de itt a városfalépítés azért mutat valamit nekünk mindenképp bátorításul.

Az Úr Jézus halála és az ő engedelmes élete mindhalálig (Filippi levél 2. részben, ahogy olvassuk) az, ami az ő, illetve a mi életünkben is ezt a szent munkát lehetővé teszi. Mi nem azért végezhetünk szent hivatást, akármilyen hivatásban is éljük meg a hétköznapi munkánkat, mert mi olyan szentek lennénk, és mi aztán mindenre képesek vagyunk. A mi szentségünk és a hétköznapi munkavégzésünk szentsége akkor is, ha sikeres, akkor is, ha kevésbé, mindig az Úrért. Ő lőn nekünk szentségül.

Nem a munka, a munkavégzésünk sikere dönti el sosem, hogy az Úrnak mit végzünk. Hiszen emlékszünk, hogy a bűneset óta a munka, az lehet fárasztó, keserű talán. De kinek végezzük? Nehémiásék idejében a kőfalépítés nem mindig haladt egyszerűen – erről is lehetett volna ma prédikálni az üzenetben –, de szeretném jelezni, hogy a főpap, a papok munkájának a leírásában látszik, hogy milyen az Isten mai népének is a munkája. A lévíták és a papok csakugyan

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

az ószövetségi értelemben szent helyről jöttek és dolgoztak, de szent volt azoknak a munkája is, akik a maguk hivatásából jöttek. Hallottuk, voltak ötvösök, kenetkészítők, kereskedők. Ők is végezték a munkát, de aztán jöttek építeni. Lehet, hogy kivettek szabadságot. A lényeg: végezni a szent munkát. Nekünk pedig bármilyen munkavégzés az Úrnak.

Amilyen bátorító erről olvasni az igében, annyira elszomorító azt látni, hogy a tékoabeli előkelők „nem hajtották a nyakukat az ő Uruk munkájának a jármába”. A Károli-fordításban a jármába kifejezés dőlt betűvel van. A Jeremiás könyve 27. rész 11-12. versében olvasunk erről az igazságról, kijelentésről, hogy nyakat hajtani a munkába olyan értelemben, mint a járomba. Ebben benne van, hogy ez a munka nem könnyű azért. A jármot azért teszik az állat nyakába, hogy akkor húznia kell. És azt olvassuk, hogy a tékoai előkelők erre nem voltak hajlandók. Ők nagyon megalázónak érezték ezt a fajta fizikai munkát. Ők büszkék voltak, felfuvalkodottak, ezért ők nem végezték a munkát.

Valóban a 'munkája' kifejezés is úgy van az ősi nyelvben, amit lehet így is fordítani, hogy fáradságos mezei munka, fárasztó munka, szolgálat. Nem munkaszolgálat a szocialista világban használatos értelemben, hanem munka, szolgálat. De azt is jelenti ez a szó, néha így használja az Írás, hogy a királynak vagy Istennek végezni a munkát, szolgálatot. A tékoai előkelők a szónak a nagyon negatív értelmét érezték át, és úgy érezték: mi ezt nem csináljuk. A járom, a munka járma nem méltó hozzánk.

Az Úr Jézus hogyan végezte a fárasztó, számára eléggé kellemetlen, hiszen mindhalálig engedelmes munkát kellett végezni. Ő is lehetett volna ilyen büszke, felfuvalkodott, hogy azért én akármit nem csinálok? Pétert nagyon zavarta, hogy nehogy már Jézus mossa meg a lábamat, hiszen az megalázó neki. De Péter sem akarta megmosni Jézus lábát sem. Márk evangéliuma 10. rész 45. versében a bibliaskolán hétfőn olyan jó volt hallani nekem is Márk evangéliuma kapcsán (ott van a központi gondolat, hogy miért is jött az Úr Jézus): nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az életét váltságul sokakért.

Vagy amikor azt mondja, hogy „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve.”, és aztán arról beszél, hogy igát lehet fölvenni az övéinek. Csakhogy az ő igája gyönyörűsége, és könnyű. És ott beszél arról is Jézus: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” Munka járma. Ha a munkának a jellegét nézik, akkor nem könnyű, egyáltalán nem könnyű, és a bűnös ember úgy érzi, hogy ez nekem túl megalázó. De aki az Úr munkáját látja benne, és tudja, hogy én az Úr szolgáljaként végezhetem, akkor megtiszteltetés, és Jézus is így élte meg.

És nagyon fontos, hogy ne csak a felnőttek, hanem már az Úr népének a gyermekei is ezt tanulják meg. Milyen nagy dolog, amikor kisgyerekkorban valaki megtanulja esetleg, hogy lehet így is hozzáállni az Úrnak végzett munkához. Lehet, hogy még nem jár hitben, lehet, hogy még nem követi Jézust annyira szív szerint, de mégis úgy van jelen az Úr népe között, úgy van az Úr közelében, hogy sok mindent csinálhat is már, és az ő bűnös lelke az Úr kegyelmének a munkáját így is átélheti.

Itt a történetben azt látjuk, hogy voltak olyan előjárók, aki tényleg a gyermekeiket is úgy nevelték, illetve a gyermekeikkel együtt akarták végezni ezt a munkát. Úgy volt itt a Károli-fordításban, hogy a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme és lányai. Mindenképpen magas beosztású tisztségviselő, és nagyon beszédes, hogy a lányait akarta kiemelni. Vagy azért, mert lehet, hogy nem voltak fiai, vagy azért, mert a fiai is dolgoztak, de az igében a kijelentés azt akarja aláhúzni, hogy a lányai is. És azért a kőfalépítés nem olyan egyszerű és könnyű munka. Mivel énnekem a középső bátyám kőműves, és én sokszor voltam segédmunkása, ezért tudom tapasztalatból, hogy tényleg nem könnyű. A kőművesmunka, a kőfalépítés – hadd mondjam így –, az nem lányoknak való. De ha az Úr munkája, és mi szolgálai vagyunk, akkor mi is benne lehetünk. Milyen bátorító lehetett ezeknek a lányoknak az ottléte, jelenléte és munkája.

A Példabeszédek könyve 31. részében olvasunk arról a 10. verstől kezdődően, hogy milyen a derék asszony. És ott bizony be van mutatva úgy is, mint aki fizikailag is kész örömmel szolgálni otthon. Végzi a munkát.

Neszmélyen volt egy olyan év, amikor le kellett mondanunk gyermekek csendeshetét, mert a Duna kiöntött. Viszont voltak ott lányok, két ifi lányai csendeshéten, és olyan öröm volt hallani, hogy bizony ők is segítettek az út másik oldalán védeni a házakat. És persze az is benne volt, hogy ha itt emeljük a zsákokat a lerakással, akkor hátha nem önt át a Duna, és akkor a neszmélyi konferenciatelepünk védelem alatt marad. Bizony ott a lányok vállalták a munkát árvíz idején, ahol ők is dolgozhattak. A veszély nem volt akkora veszély. Az fizikai munka is volt, és lelki munka is a falu számára.

S mivel október 23.-ka is közel van, Szentkirályi Klára nevét említem meg, remélem ismerjük. Ő 20 éves fiatal lány, aki amikor bejöttek az oroszok, azért halt meg mártírhalállal, mert segíteni akart annak az idős bácsinak, akivel együtt mentek, hogy a sebesülteket próbálják valamennyire védelembe helyezni, ha csak lehet. De közben ott záporoztak a golyók, és hason lötték azt az idős bácsit, és jajgatott. És ő tudta, hogyha kilép, akkor valószínű, hogy ő is golyót kap, de egyszerűen ment, mert ő segíteni akart. Hát ő azért volt ott az utcán, hogy mint ápoló, segítsen. Korábban is tette ezt már, de ő az életét adta. Fizikailag csinált valamit és mártírhalált halt az Úrért. '56-os halott, gyülekezetünk ifjúsági tagja volt, és a gyerekmissziójában szolgált. De most nem missziói szolgálat, nem ifióra, hanem ment, hogy ápolóként vöröskeresztes karszalaggal segítsen. Csak-hogy lelőtték.

Amikor az Úrnak végezzük a munkát, akkor nem az a kérdés, hogy jaj most milyen helyzetben és körülményben tesszük, hanem tesszük.

Nagyon bátorító, hogy noha a tékoabeliek előkelői felfuvalkodottak és nem hajlandók dolgozni, viszont azok, akik nem közéjük tartoznak, de tékoabeliek, hallottuk, ők másik helyen is készek voltak dolgozni. Hadd mondjam így: hogy minél hamarabb elkészüljön a kőfal. Ők két helyen is dolgoztak – ez van kiemelve a részben. Azért is épülhetett fel olyan gyorsan Jeruzsálem kőfala, azért is végezhetett az Úr a maga munkájával olyan gyorsan, mert a tékoabeliek két helyen is készek voltak segíteni, munkálkodni.

NAGY KEDVVEL DOLGOZNI AZ ÚRÉRT

Hallottuk, hogy nagy kedvvel dolgoztak. Azért, mert az Úr kegyelme volt rajtuk. A „nagy kedvvel” azt jelenti, hogy lehet, hogy fáradt, lehet, hogy éppen nem érzi át annyira, hogy most milyen jó dolgozni, de tudom, hogy kinek végzem, tudom, hogy miért fontos, az Úrért, és nagy kedvvel dolgozni az Úrért.

Az ötvösök, kenetkészítők, kereskedők, azért olyanok is voltak közöttük, akiknek a kezük számára nem volt mindegy, hogy érdes munkát végeznek. Kenetkészítő, puha kéz, de most nem ilyen puha munkát kell végezni vele, hanem felemelni a kezét, megerősíteni a kezét az építésre. Lehet, hogy akkor egy darabig nem tudom végezni a hivatásomat, de nem baj, mert most más a feladat.

Azzal fejezzük be, hogy mindenütt elkészült a kőfal és a kapuk, mindenki a helyén volt, mindenki az Úrért végezte. És azt tudtuk meg az igéből, hogy így az Úr elvégezte. Ezzel kezdtük. Ők csinálták, de az Úr végezte el. És önmagában beszédes az a kijelentés, a 6. rész 15. versében hallottuk is, hogy: elvégezteték. Ez egy olyan ősi szóval van kifejezve, amiről már hallottunk egy másik igehirdetésben is. Ebből képezi a héber nyelv a salom szót, azaz a békesség szót. Csak igei alakban jelenti azt, hogy valamit beteljesíteni, elvégezni. De az eredménye, ha ez teljes, kész, elvégzett munka, a békesség.

A Jeruzsálem kőfala miatt a szó fizikai és a szó lelki értelmében egyaránt – jeleztem is –, már békesség volt, mert az Úr elvégezte. Eszközei voltak az övéi, és Isten népe ezáltal, hogy elkészült a kőfal az ószövetségi időben, tapasztalta az Úr jelenlétét, védelmét. Aztán tapasztalhatta nemsokára a Messiás érkezését, az Úr Jézus számára a rettenetet, neki nem békesség volt, de elvégeztetett minden általa is, és így lehetünk mi is az Úr népe. S hiszem, hogy bátoríthatott az Úr bennünket arra, hogy ne csak itt a gyülekezeti munkában, hanem a hétköznapi munkánkban, vagy munkanélküliségben, de valamit végezve, vagy nyugdíjas korunkban, de valamit csinálva az Úrnak, az Úrért, az Úr ügyében. Erősítsen minket is az Úr erre.

Imádkozzunk!

Imádunk azért, mennyei Atyánk, hogy a bűneset után is lehet érted, neked dolgozni, munkálkodni azért, mert te is elvégeztél mindent. Köszönjük, hogy az Úr Jézus is a szó legteljesebb értelmében elvégzett mindent. Áldunk, hogy az ő életében is megdicsőítetted magadat. Köszönjük, hogy a mi életünkben is ezt akarod.

Arra kérünk, Urunk, hogy ha kell, akkor változzon meg a hivatásunkhoz való viszonyulásunk, vagy a gyülekezetben végzett szolgálatban is újíts meg bennünket, frissítsd föl az örömet, a jókedvet. De köszönjük, Urunk, hogy nem magunkra kell most se nézni, hanem rád tekintünk és tekinthetünk. Kérünk arra, Urunk, hogy a mi életünkben is mutakozzon meg a te elvégzett munkád miatt a békesség. Add, Urunk, hogy akik ismernek nem hívők is, érezzék át, milyen a veled való hívő ember közössége.

Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezetben is annyi mindent végezhetünk neked, érted. Kérünk, hogy ebben is adj hűséget. Segítsd meg azokat a testvéreinket, akik úgy érzik, hogy ők már nem tudnak semmit csinálni, és lehet, hogy

fizikailag az ágyon kell feküdniük betegen. De Urunk, ők is hadd lássák meg, hogy mi a terved velük. Köszönjük, Urunk, hogy a kegyelem elég mindenkinek.

Imádkozunk most is népünkért, vezetőinkért. Bárcsak a vezetőink is tudatosan érted és neked élnének.

Köszönjük, Urunk, hogy a háborús helyzetben is a te néped a helyén lehet. Ilyen módon imádkozunk most is a kárpátaljai lelki testvéreinkért, az ottani magyarokért, és azokért a népekért, akik ott élnek. Urunk, teremts ott békeséget.

A csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

395. dicséret

d (Herrnhag, 1735.) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr- jon szí- vünk egy- be hát,
É- des Meg- vál- tón- kat át! Ó fe- jünk, mi

né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;
Mi cse- lé- dek, ő a gaz- da Ó mi- énk, ö- vé- i mi.

2. Szeretemben összeforrva, Egy közös test tagjai,
:/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy
te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív
az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700–1760.

633

Isten nevét dicsérem

CXI. Zsoltár

☞ Kerekes Károly gyűjteményéből, 1982

🎵 Magyar népdal

Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
 E - gyütt mond - junk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:
 Refr. Jó - ság, hű - ség ke - zed min - den mű - ve,
 Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ö - rök - re!

2. Döbönt szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten:
 Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.
Jóság, hűség ...

3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,
 Csak az érti valóban, aki bízik benne.
Jóság, hűség ...

4. Soha el nem felejtí ősi szövetségét,
 Maga őrzi, táplálja, egybegyűjtí népét.
Jóság, hűség ...

5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
 Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Jóság, hűség ...